עו נס. אקרבוה לב"ג יש לה סעיף 6: פירות. לאביי דאמר בפרק נערה מג מיי שם הלכם טו

שירות. נתניי לתנות לכייג , מוש"ע שם תע" ב ג: שנתפתחה (שם נא: ושם)^{ה)} אלמונה לכ"ג , ד מייי פרק ט"ו שם נשבית חייב לפדותה דקרינא ובכהנת הלכה לג:

היה הבעל חייב לשלם אפי׳ לותה בב"ד כדפירש ר"ת

למדינת הים ותלוה ותאכל כשאר נשים

נשבית חייב לפדותה דקרינא ובכהנת

אהדרנתיך למדינתיך הוי פירות כמשמעו

דין פירות דהיינו פירקונה דהוי תחת

פירות ובשניה דקתני אין לה פירות

הוי נמי דין פירות דאם נשבית אינו

חייב לפדותה אע"ג דהבעל אוכל

פירות כי ההיא דהאשה רבה (לקמן פט.)

דתנא נמי אין לה פירות ומזונות כו׳

ואמר עלה בירושלמי שאינה יכולה

להוליא ממנו הפירות שאכל א"ר חנינא

הא דתימא כשאכל עד שלא בא

הראשון כו' ולרבא דאמר התם אלמנה

לכ"ג דאינו חייב לפדותה נראה לר"י

לפרש יש לה פירות דאם נשבית משלם

הבעל הפירות שאכל לפדותה בהם

אבל מה שפרקונה יתר על דמי פירות

שאכל לא יהיב ובשניות אפילו דמי

הפירות שאכל לא יהיב ומתוך פירוש

הקונטרס משמע שאין לבעל פירות

באלמנה כלל ואפילו לא נשבית חייב

להחזיר פירות שאכל דפי׳ יש לה

פירות שאף על פי שאכל פירות כיון

דשלא כדין אכלן משלם ואליבא

דרבא דכתובות פירש כן אך נראה

לר"י כמו שפי׳ דלא משלם בעל

אלא לצורך פרקונה כשנשבית וכן

פירש הריב"ן:

עין משפם

גר מצוה

ז א מיי׳ פ״ב מהל׳ אבל הלכה ו סמג עשין נח

:כי שעג סעיף ב

ה ב מיני פייינו מהלכום

איסורי ביאה הלי טו טוש"ע אה"ע סימן ח

יא ה מיי׳ פ״ב מהלכות

שם סי׳ קסח סעיף ט:

ים נו דו מיי׳ פרק כ״ד מהל' אישות הלכה ד

טוש"ע שם סימן קטז סעיף א:

סמג לאוין קכב טוש"ע שם

סי ז סעיף יב: יד י מיי פכ״ד מהלי אשות הלי ד טוש״ע

שם סי' קנד סעיף כ: ול כ מיי' פי"ח מהי

שו כ מיי פי״ח מהלי איסורי ביאה הלי ד

ופי"נו הלכה ח מוש"נו שח

:סימו ז סעיף יט

תוספות ישנים

בלותה ואכלה דאל״ה פשיטא דהא בעמוד והולא

קאי מזוני אית לה אלא

קטי נוופי נדע פט מנט מיירי שהלך בעלה למדינת הים ולותה ואכלה וא"ת אפ"ה מאי אריא משום

שהיא פסולה אפילו כשרה

נמי אמרינן הניח מעותיו על קרן הלבי אותו האיש שהלוה לה א) כדאתרי הלך בעלה למד"ה ועמד

אים אחד ופרנס אותה

הניח מעותיו על קרן הלבי וי"ל ה"מ היכא דלא מסר

לה דרך הלואה אלא מסר בגלל בעלה ואין לו לאיש לחבוע לא לבעל ולא לאשה

שהרי הבעל לא היה שם

באור הפעל נו האשה לא כשלוה לה והאשה לא שאלה מאתו. אבל הכא שלותה ממנו לא הניח

והאשה תובעת את בעלה

שהלוה לה והכא בשניה

שהפה כה ההפל מחונות לא ישלם הבעל מחונות שלותה ואכלה ולא נהירא

דדומיא דאמרינן בשניה אין לה מזונות קאמר באלמנה

לכה"ג יש לה מונות

ובגמרא משמע דאלמנה

דבשניה לית לה מזונות אף

לאחר מיחת הבעל דקנסינן לה. אבל באלמנה לכה"ג

יש לה מזונות בלאחר מיתה

להקשות ממה דמשמע

מההיא דהיכא דפסל זרע לא מרגלא ליה והכא פ"מ

שהוא פסול הבעל. דאיכא

למימר דמודה רש"י דפסול

המזונות

וגם אם משלמת

בתני' ולא מזונות ומיירי

רג ט מיי׳

ט מיי' פי"ט מהלכות איסורי ביאה הל' ג

יבום הלכה יו טוש"ע

ובחובות (ג) וכחובות פ:ז. ה) ולעיל לט. כתובות פבים ו) לעיל פד. כחובות ק: [תוספתא פ"ב ע"ש], 1) [כתובות נב:], ה) [נב. ס' [כמוכת לכון, או [נע"ע ד"ה ממורת], עו [וע"ע תוס' צ"מ סו. ד"ה ובלאות],

תורה אור השלם ו. וַיּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה. אֱמֹר אֶל הַכֹּהְנִים בְּנֵי ואמרת אלהם לְנֶפֶשׁ לֹא יִטַּמְא בְּעַמְיוּ: ויקרא כא א

2. אִשָּׁה זֹנְה וְחֲלֶלְה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְּרוּשָׁה מֵאִישָׁה לָא יִקְחוּ כִּי קָרשׁ

הגהות הב"ח (מ) גמ' איקלעו לשכנצבו לאתריה דרב אידי: (3) רש"י ד"ה ה"ג וכו' הנושא נשים בעבירה פסול לעבודה עד שידור הנאה והיא פסולה חללה וכל מקום שהוא פסול על ידה או היא פסולה על ידו קנסו וכו':

מוסף רש"י

עשרה יוחסין עלו מבבל. כשעו בני הגולה ובגמרא מפרש דאשמועינן שמשפחות שבבבל מיוחקות שהפריש עזרא כל הפסולין משם והוליכן עמו (קדושין סט.). חללים. כהנים חללין שנולדו מפסולי כהוגה (שם). וחרורים. משוחררים (שם). נתינים. שמלו הושע ואמרינן (לעיל עה:) כתובתה על נכסי בעלה הראשון: לול גול עליהם (קדושיו לוים ישראלים שנו). לוים ישואלים חללים גרים חרורים מותרין לבא זה בזה. אבל כהנים בחללי גירי וחרורי לא, שחללה בלאו וגיורת ומשוחררת בחזקת זונה (שם). גירי חרורי זוכה (שם). גירי חרורי וממזירי בתיני שתוקי ורממזירי בתיני שתוקי ואסופי מותרים לבא זה בזה. דקסנר קהל לא ביה לא מקרי קהל ולא החרו ממורים לבא בקהל גרים, אבל לויים ישראלים בממורי לא ושתוקי ואסופי ספק ממזרים הם ומותרים להתערב בממזרים כדאמר בגמרא (שם עג.) בקהל ודאי הוא דלא יבא, בקהל ספק יכא (שם סט.).

מ) קרושין סטה, כי ולשיל והרי לאו דעומאה דאין שוה בכל. דאין ישראל מוזהרין שלא ליגע ולותה ואכלה מאי. אי לותה ואכלה קודם שפסקו לה ב"ד לא דכתיב (ויקרא כא) אמור אל הכהנים כהנים מוזהרין ולא ישראל: לאו משום דרב יהודה. אלמא אפי׳ לאו שאין שוה בכל נפקא לן בסוף כתובות (דף קו. ושם) גבי קדמו ב״ד ופסקו מה שפסקו פסקו מהתם דנשים חייבות: לא דגמרי מלא יקחו. כלומר מאיש או אשה והכא מיבעיא ליה אם יש לב"ד לפסוק לה מזונות כשהלך בעלה

לא נפקא לן אלא לאו השוה בכל והא

דאינטריך למעוטי ולא בנות אהרן

משום דאי לא מעטי׳ הוה גמרינן

מלא יקחו דמחייב לנשים אלאו שאין

שוה בכל: חיכח דחמרי קיחה

איצטריך ליה. למיכתב דבלאו שאין

שוה בכל נשים מוחהרות ואף ע"ג

דמדרב יהודה משתמעא סד"א ליגמר

מטומאה דלאו שאין שוה בכל הוא

ונשים פטורות: ה"ג להנים לוים

וישראלים מותרין לבא זה בזה לוים

וישראלים חללי גירי חרורי מותרין

לבא זה בוה. אבל כהני בחללי וחללי

בכהנות לא: אמר ליה רב הוגא.

לעולם חללי בכהנות שפיר דמי והא

דלא תננהו משום דכהני בחללי

אסירי לא פסיקא ליה דכל היכא

דהני נסבי מהני והני מהני קתני

וכו': בני בירי. מקום: כיון דחמר

מר (לעיל דף לח.) לסובסה. של יבמה

על נכסי בעלה הראשון לית לה מיבם

ואע"ג דהא מראשון לים לה: או

דלמה כיון דהי לים לה. ליבמה

דעלמא מראשון כגון דלית ליה נכסים

תקינו לה רבנן משני והא נמי לית לה

מרחשון הילכך חית לה מיבם:

כתובתה על נכסי בעלה הראשון.

אכל יבמות קאי וקתני אם היתה

שניה לבעל אפי׳ מיבם אין לה ש״מ:

מכלל דאיכא דאית לה מיבם. בתמיה.

כלומר בעיין איפשיטא מיהא לישנא

דברייתה קשיה דקתני אפילו מיבם

אין לה ומשמע מדקתני אפי׳ מכלל

דאיכא יבמה אחריתי דאית לה

כתובה מיבם והא קתני רישא

מקינו לה משני. כדי שלה תהה

קלה בעיניו להוליחה: מזוני סנחי

כתובה נינהו. שכך כתב לה בכתובה" את תהא יתבא בביתי

ומתזנא מנכסי כל ימי מיגר

ארמלותיך: לאחר מיתה. אם מת

ולא גירשה יש לה מזונות כל ימי

אלמנותה כשאר אלמנה דמזוני תנאי

כתובה והכא ליכא למיגזר דלמא

מתעכב גביה: ויש לה פירות. שאף על פי שאכל את הפירות

כיון דשלא כדין אכלן שהרי לא

היה לו בה נישוחין מעולם. וחף

על גב דאמרינן (כחובות עט:) גבי כשרה מה שאכל אכל ומה שהוליא

הוליא הכא קנסינן ליה דמשלם

אפי׳ מה שאכל מפני שהוא מרגילה

לעבירה: ה"ג וכ"ן מלאת"י בתשוב"ת

הגאוני"ם מפני שהוא פסול והיא

פסולה וכל מקום שהוא פסול והיא

פסולה קנסו אותו רבנן כתובה. והכי

פירוש׳ מפני שהוא פסול כדתנן בבכורו׳

(מה:) הנושא נשים בעבירה פסול (ט

עד שידור הנאה והיא פסולה על ידו:

קנפו

כשר וכופין אותו להוציא אמר ר"ש בן אלעזר מפני מה אמרו אלמנה לכ"ג

יש לה כתובה מפני שהוא פסול והיא פסולה וכ"מ שהוא פסול והיא פסולה

והרי מומאה דלאו שאין שוה בכל ומעמא דכתב רחמנא יבני אהרן יולא בנות אהרן הא לאו הכי ה"א נשים חייבות מאי מעמא לאו משום דרב יהודה אמר רב לא דגמרינן במלא יקחו איכא דאמרי קיחה איצמריכא ליה ם"ד אמינא ליגמר מטומאה קמשמע לן רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע איקלעו להינצבו לאתריה דרב אידי בר אבין בעו מינייהו הוזהרו כשרות להנשא לפסולין או לא אמר להו רב פפא תניתוה "עשרה יוחמין עלו מבבל כהנים לוים וישראלים חללים גרים וחרורים וממזרים נתינים שתוקי ואסופי יכָהנים לוים ישראָלִים מותרין לבא זה בזה ילוים ישראלים חללים גרים חרורים מותרין . לבא זה בזה גירי חרורי דוממזרי נתיני שתוקי ואסופי מותרים לבא זה בזה ואילו כהנות לחלל לא קתני א"ל רב הונא בריה דרב יהושע כל היכא דהני נסבי מהני והני נסבי מהני קתני כהן כיון דאילו בעי למינסב חללה אסירא ליה לא קתני אתו לקמיה דרב אידי בר אבין אמר להו דרדקי הכי יאמר רב יהודה אמר רב לא הוזהרו כשרות לינשא לפסולים: שניות מדברי סופרים וכו': בעו מיניה בני בירי מרב ששת שניה לבעל ולא שניה ליבם יש לה כתובה מיבם או לא ייכיון דאמר מר כתובתה "על נכסי בעלה הראשון לית לה או דלמא כיון ידאילו לית לה מראשון תקינו לה רבנן משני אית לה אמר להו רב ששת תניתוה כתובתה על נכסי בעלה הראשון ואם היתה שניה לבעל אפי׳ מיבם אין לה מכלל דאיכא דאית לה מיבם חסורי מיחסרא והכי קתני סכתובתה על נכםי בעלה הראשון ואי לית לה מראשון תקינו לה משני "ואם היתה שניה לבעל אפי' מיבם אין לה: בעא מיניה רבי אלעור מרבי יוחנן אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיום יש להן מזונות או אין להן מזונות היכי דמי אילימא דיתבה תותיה בעמוד והוצא קאי מזונות אית לה לא צריכא שהלך הוא למדינת הים ולותה ואכלה מאי מזוני תנאי כתובה נינהו מדאית לה כתובה אית לה מזוני או דלמא כתובה דלמשקל ומיפק אית לה מזוני דלמא תיעכב גביה לית לה א"ל ילית לה והתניא יש לה יכי תניא ההיא לאחר מיתה אית דאמר אמר ליה תניא יש לה הא בעמוד והוצא קאי ואלא התניא יש לה כי תניא ההיא לאחר מיתה ת"ר מתאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיום יש לה כתובה פירות מזונות בלאות "והיא פסולה וולדה פסול וכופין אותו להוציא שניות מדברי סופרים אין לה כתובה לא פירות

בלאות. פי׳ בקונטרס במשנתינו גבי שניה דאין לה בלאות שאם יש לה עדיין בלאות ושחקים מבגדים שהכניסה לו אינה נוטלתן כשיולאה דקנסא קנסו חכמים ואין נראה לר"י דבהדיא משמע בסוף אלמנה ניזונית (כתובות קא. ושם) דדוקא מה שבלה ואין בעין אין לה אבל מה שבעין שקלה והיכא דאיירי באותן שהן עדיין בעין רגיל לפרש בלאותיה קיימין כדאמר התם זינתה הפסידה בלאותיה קיימין וכן בסוף אף על פי (שם סג:) גבי מורדת אבל ק"ק כיון דקתני באלמנה שיש לה פירות היינו

בלאות כיון דאיירי בבלאות שאין קיימין כדאמר התם (כמובות עט: קא.) עיילא ליה גלימא פירא הוי ומכסי בה ואזיל עד דבליש: וכל מקום שהוא פסול והיא פסולה. פי׳ בקונטרם שהוא פסול שנושה הותה בעבירה כדתנן

בבכורות (דף מה:) ולא תרוייהו בעי אלא אם הוא פסול או היא פסולה קנסו אותו דלא מרגלא ליה כיון דמיפסל בהכי חד מינייהו כדאמר בסמוך ממזרת ונתינה איכא בינייהו ופריך ולר"א דאמר הרי זה עבד וממזר הא לא מרגלא ליה והתם בעל לא מיפסיל דהא בישראל לא שייך למימר שיפסל על ידה ואיהי נמי לא מיפסלא בהכי דהא מעיקרא מיפסלא וקיימא אלא משום זרע לחוד מנעה ולא מרגלא ליה שיראה

הוי שפיר פיסול ולא מרגלא ליה: א) ל"ל כדתנן בכתובות בפרק שני דייני גזירות (דף ק"ו ע"ב) מי שהלך בעלה וכו'.

> להרגילו כיון שזרעו נפסל על ידה א) ומיהו קשה דקאמר בעולה לכ"ג איכא בינייהו כו׳ ואמאי מרגלא ליה והא הוא נפסל על ידה שנושא נשים בעבירה ויראה להרגילו ור"מ מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי ובפסלות דידה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגלא ליה כדאמרינן ולרבי מחיא בן חרש דקאמר

לא מזונות ולא בלאות יוהיא כשירה וולדה

אפילו הלך כו' עשאה זונה הא לא מרגלא ליה ויש ספרים דגרסי הוא כשר והיא פסולה וכן בחוספתא דמכילחין בפ"ב: